

Fra Amerika.

Likesom vaaren bringer alt til at spire frem paa aker og eng, saaledes har ogsaa vaaren sin indflydelse paa ens tanker og sind.

Med vårens komme dukker ogsaa gamle minder fram, som har ligget i dvale, den lange vintertid. Som i et speil viser sig et helt maleri fra den forløpne tid.

Landskapet høit oppe mot nord, det vakre eventyrland med de høie fjeld og skovbekledte lier speiler sig i midnatsolens røde guldhav.

Imens erindringer staa saa klart for mig med det samme jeg synes at se en masse kjendte ansigter, sende et lite vaarbud over havet i form av nogle faa ord.

Som abonnent paa Senjens Blad har jeg nøie lest hver sætning for at finde litt bygdenyt av interesse og om hvad ungdommen foretar sig.

Ikke et kjendt navn at finde paa papiret, som kan skrive et ord saa vi herover kan faa visshet for at deroppe i eventyrlandet endnu er liv. Man kan efter bladets indhold frygte det værste. Dog er det ikke hermed min hensigt at kritisere bladets redaktion; men henstiller til de unge att røre paa sig og ikke la sløvheten bli den raadende.

Skal bladet faa en interessert læsekreds, maa ogsaa ungdommen vise sin interesse i at støtte bladet paa bedste maate ved at indsende til bladet smaastykker av en eller anden art. En liten diskussion vil maaske sætte mere vind i seilene og holde bladets lesere vaagne. Vi venter jo ikke at faa høre om saa store begivenheter, at en von Hindenburg er opstaat iblandt eder, eller om et tilbakeslaaet russisk angrep. Men vi forlanger at høre og se at der fremdeles er liv.

Med interesse har jeg læst beretningerne om den paatenkte Nordlandsbane, bare det hadde vært for 50 aar tilbake, saa vi nu kunne faa se frugterne av samme.

Skal der kunne ske store fremskridt, maa ogsaa alle gaa støttende til, saa at ikke den ene river ned hvad den anden bygger op.

Der maa større foretagender til skal der bli beskjeftigelse for alle som maa gaa med henderne i bukselommen, og bare klage over de store skatter og byrder eller ogsaa saadanne som ikke har anden levevei end diskutere landsmaalet, som om dette er det eneste store maal at naa.

Jeg for min del synes at de penger to hundrede og firti tusind kroner som Stortinget bevilgede til opførelse av et landsmaalsgymnasium nu i disse haarde tider var bedre anvendte til laan for ubemidlede, til at rydde og bygge sig et hjem end at lade saa mange søke sin tilflugt til andre land, hvor de kan faa en bedre shanse. Da skulde den ærede regjering slippe at regne, for at finde aarsaken hvorfor utvandringen tiltar i saa stor skala. Frugten av den hjelp staten yder, vil bli det eneste middel til at bøte paa den tiltagende utvandring.

Hvad fædrelandskjærligheten angaar, naar det gjælder at forsvare sit land at det ikke er bare den frie uniform man har faat, som skal holdes ubeskaaret; men det territorium, hvor de har ryddet og bygget og som de kan sige er mit, ikke i bare i ordet, da er det man kan sige som digteren, jeg vil værge mit land.

I haap om, at dette faar være nok, og at det ikke har forstyrret den almindelige ro, skal jeg for denne gang avbryte med hilsen til redaktionen og bladets læsere.

Melchior Stenmo,
Staughton Wisc. U.S. A.